

TOMPA MIHÁLY

BŰNBOCSÁNAT.

Álmatlan éjben az ágy vánkosán,
Zarándok-úton s a templom kövén:
Oh, mennyi könny hull széjjel titkosan,
A fájdalom forrásiból jövőn!
Midőn felkél a vádló síri árny,
Melyet sok év és hallgatás temet,
Fedett arccal sohajt a bűnhődő:
Isten bocsásd, bocsásd meg vétkemet!

- Én bűnös kéjt vadásztam, - tudva bár
Azt a sivár átkot, mely rajta van; -
Lábbal tapodtam hűséget, frigyet;
Eszeveszett valék és fajtalan;
A drága nő szívét meggyilkolám,

Szétszórtam édes, szép családomat!
Hah mily örvény...! menten alábukom,
Ha kezed, oh Isten, nem támogat!

- Szerettem a cselt, álnok útakat,
Hamis keresményt és ragadományt;
S barlangomban abból rég semmi sincs,
Mi ott orzó kezem halomra hányt.
E kéz... e kéz! vérfoltokkal tele...
Pedig folyvást örült hévvel mosám!
És dugnom kell... s tűnődnöm szüntelen,
Isten haragján, - hóhér pallosán.

- Te ültetél tanácsba engemet,
Igaz bíró s igazság istene!
Rám bíztad az ítélet mérlegét,
De az kezemben félre billene...
Bűnöst feloldtam, nem az igazat,
Megronta: kegy, hiúság, önhaszon...
Oh, megindúl-e most jobban az ég,
Mint egykor én, - a könyűn, panaszon?!

- Megvetve, oh Isten, törvényedet:
Kicsúfolám hatalmad, létedet!
Igaz vagy s rettentő, midőn magad
A tagadóval megösmérteted!
Ki lázadón reád fegyvert fogék:
Saját szivembe mélyedt fegyverem...
A mélységből kiáltok: könyörülj!
Im bűnbánatban mellemet verem...

Az arc porban hever s a köny ömöl,
A hű vezeklő bűnét látja csak...
S hogy Istenhez fordul bocsánatért:
Szétválni kezd lelkében szín, salak.
S ha a sziv meglágyult, mint a viasz,
Új ember lenni a bűnös ha kész.
Felé hajlik az égi irgalom:
Bizzál fiam, bűnöd bocsátva lépsz!

S te? furdalást nem ösmersz... s üdved az,
Hogy ácsorogsz fényes ajtók körül;
Hivalgón hordod a Kain-jegyet,
Mit jobbulás rólad le nem törül:
Tetted leend majd ellened tanú,
S tűz, mit fejedre sok nap gyűjtöget...

Neked, áruló! nem bocsátja meg,
Ne is bocsássa Isten, bűnödöt!